Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
NIILA JÄÄSKINENA,
predstavljeni 16. julija 2015 [1]

Zadeva C-617/13 P

Repsol Lubricantes y Especialidades, SA, (nekdanja Repsol Lubricantes YPF y Especialidades, SA),
Repsol Petróleo, SA,
Repsol, SA
proti

Evropski komisiji

„Pritožba — Omejevalni sporazumi — Španski trg cestogradbenega bitumna — Pojem dejstev, ‚za katera Komisija prej ni vedela', v smislu točke 23, zadnji odstavek, Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob"

I – **Uvod**

1. Družbe Repsol Lubricantes y Especialidades, SA, Repsol Petróleo, SA, in Repsol, SA (v nadaljevanju: družba Repsol in drugi) s pritožbo Sodišču predlagajo, naj razveljavi sodbo Repsol Lubricantes y Especialidades in drugi/Komisija (T-496/07, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), [2] s katero je Splošno sodišče zavrnilo njihovo tožbo za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2007) 4441 final (v nadaljevanju: sporna odločba) [3] in njihov podredni predlog za zmanjšanje globe, ki jim je bila naložena. [4]

2. V skladu z zahtevo Sodišča bodo ti sklepni predlogi omejeni na analizo drugega pritožbenega razloga, v katerem se v bistvu odpira vprašanje razlage Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov v različici iz leta 2002 (v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002). [5]

1 — Jezik izvirnika: francoščina.

2 — EU:T:2013:464.

3 — Odločba Komisije C(2007) 4441 final z dne 3. oktobra 2007 v zvezi s postopkom na podlagi člena 81 ES (Zadeva COMP/38.710 – Bitumen (Španija)).

4 — Vsekakor je koristno opozoriti, da je ta zadeva del skupine pritožb, vloženih pri Sodišču zoper sodbe Splošnega sodišča v zvezi s sporno odločbo. Moji ciljno usmerjeni sklepni predlogi v zadevi C-603/13P, GALP Energía España, ki je del te skupine, bodo predstavljeni 16. julija 2015.

5 — Obvestilo Komisije o imuniteti pred globami in zmanjševanju glob v primerih kartelov z dne 19. februarja 2002 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 155).

II – **Pravni okvir**

3. V točki 23 oddelka B obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 z naslovom „Zmanjšanje globe“ je določeno:

„Komisija bo v vsaki dokončni odločbi, ki jo sprejme ob koncu upravnega postopka, odločila:

(a) ali so dokazi, ki jih je zagotovilo podjetje, predstavljali znatno dodano vrednost glede na dokaze, ki jih je Komisija ob istem času že imela;

(b) raven zmanjšanja, do katere bo upravičeno podjetje […]

Da bi Komisija določila raven zmanjšanja znotraj vsakega od teh razredov, bo upoštevala čas, ob katerem so bili predloženi dokazi, ki izpolnjujejo pogoj iz točke 21, in stopnjo, do katere le-ti predstavljajo dodano vrednost. Prav tako lahko upošteva obseg in trajnost sodelovanja podjetja po datumu predložitve.

Poleg tega, če podjetje zagotovi dokaze, ki se nanašajo na dejstva, za katera Komisija prej ni vedela, in ki se neposredno nanašajo na težo ali trajanje domnevnega kartela, Komisija teh elementov ne bo upoštevala pri določanju globe, ki naj se naloži podjetju, ki je te dokaze zagotovilo.“

III – **Dejansko stanje**

4. Dejansko stanje je bilo predstavljeno v točkah od 1 do 91 izpodbijane sodbe, ki se navaja.

5. Kolikor je potrebno, zadostuje opozoriti, da je družba British Petroleum (v nadaljevanju: družba BP) 20. junija 2002 vložila prošnjo za prizanesljivost na podlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, ki se je nanašala na vse sporazume v nasprotju s členom 101 PDEU na trgu cestogradbenega bitumna v Španiji.[6] Družba Repsol in drugi so 31. marca 2004 vložili prošnjo za zmanjšanje globe na podlagi istega obvestila.

6. Komisija je 3. oktobra 2007 sprejela sporno odločbo. Komisija je družbi BP priznala pravico do imunitete pred globo, ki bi ji sicer morala biti naložena, potem ko je ugotovila, da je izpolnjevala pogoje iz točke 11 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.[7] Kar zadeva prošnjo družbe Repsol in drugih, je Komisija zanje uporabila 40-odstotno znižanje zneska globe, ki bi jim sicer morala biti naložena.[8] Posledično so bili družba Repsol in drugi spoznani za solidarno odgovorne za plačilo globe v višini 80.496.000 EUR.

7. Družba Repsol in drugi so s tožbo, vloženo pri Splošnem sodišču med 18. in 20. decembrom 2007, izpodbijali vsebino sporne odločbe in predlagali, naj se delno ali v celoti razglasi za nično. Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo v celoti zavrnilo osem tožbenih razlogov, predstavljenih v utemeljitev njihovih predlogov za razglasitev ničnosti in spremembo.

6 — Druge vpletene stranke poleg družbe BP so bila podjetja: Productos Asfalticos, SA, Nynäs Petroleo, SA in Galp Energía España, SA.

7 — Ti pogoji se nanašajo na sodelovanje s Komisijo, prenehanje sodelovanja pri kršitvi in neobstoj ukrepov, s katerimi bi podjetje drugo podjetje prisililo v sodelovanje pri kršitvi (točka 573 obrazložitve sporne odločbe).

8 — Glej točko 580 obrazložitve sporne odločbe.

IV – **Postopek pred Sodiščem in predlogi strank**

8. Družba Repsol in drugi so 27. novembra 2013 v sodnem tajništvu Sodišča vložili pritožbo, s katero Sodišču predlagajo, naj razveljavi izpodbijano sodbo in razglasi ničnost sporne odločbe; zmanjša globo; ugotovi, da je bilo trajanje sodnega postopka pred Splošnim sodiščem pretirano dolgo, da ni bilo utemeljeno, in da Komisiji naloži plačilo stroškov. Komisija Sodišču predlaga, naj pritožbo zavrne ter družbi Repsol in drugim naloži plačilo vseh stroškov.

9. Pred Sodiščem so stranke pisno predstavile svoja stališča in podale navedbe na obravnavi 15. aprila 2015.

V – **Drugi pritožbeni razlog**

A – *Trditve strank*

10. Družba Repsol in drugi z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očitajo, da je v točkah od 339 do 349 izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, ker je potrdilo Komisijino razlago in uporabo pojma „dejstva, za katera Komisija prej ni vedela," v smislu točke 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002. Navedena točka naj se ne bi nanašala na preprosto fizično posest dokumentov, ampak naj bi zahtevala upoštevanje posebnega merila, ki ga družba Repsol in drugi opredelijo kot „kognitivno merilo".

11. Družba Repsol in drugi poudarjajo, da se je Komisija z dejanskim trajanjem omejevalnega sporazuma lahko seznanila na podlagi njihovega opisa dejstev, in sicer da ta ni trajal do leta 1998, kot je družba BP o tem obvestila Komisijo, ampak do leta 2002. Zato naj družbi Repsol in drugim ne bi smela biti naložena globa za obdobje od leta 1998 do leta 2002.

12. Poleg tega naj bi v obrazložitvi izpodbijane sodbe obstajala zmeda v zvezi s pravno argumentacijo, ki so jo družba Repsol in drugi predstavili na prvi stopnji. S točko 343 izpodbijane sodbe, v kateri je upravičena neuporaba točke 23 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, naj ne bi bilo odgovorjeno na trditve družbe Repsol in drugih, v skladu s katerimi ne samo, da so družba Repsol in drugi v svoji prošnji za prizanesljivost predložili dokumente, ki so dokazovali dejansko trajanje omejevalnega sporazuma, ampak je njihov opis dejstev Komisiji omogočil odkriti, da družba BP ni govorila resnice v zvezi s trajanjem omejevalnega sporazuma.

13. Komisija trdi, da ta pritožbeni razlog ni dopusten. Ob upoštevanju tožbenega razloga, ki so ga družba Repsol in drugi navedli na prvi stopnji (oddelek 3.3 tožbe),[9] naj ti namreč ne bi nikoli trdili, da bi morali biti upravičeni do zmanjšanja na podlagi uporabe tako imenovanega „kognitivnega" merila.

14. Komisija meni, da pritožbeni razlog vsekakor ni utemeljen. Opozarja, da ugotovitev Splošnega sodišča, da je bila Komisija od določenega datuma že obveščena o obstoju omejevalnega sporazuma, pomeni ugotovitev dejanskega stanja, ki spada v diskrecijsko pravico Splošnega sodišča.[10] Nazadnje poudarja, da mora biti glede na točko 7 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 zmanjšanje globe omejeno na podjetja, ki Komisiji zagotovijo dokaze, ki dodajo vrednost informacijam, ki jih Komisija že ima. Poleg tega bi bilo merilo, ki ga predlagajo družba Repsol in drugi, težko uporabiti, če ne celo nemogoče.

9 — Ta točka se je nanašala na domnevno „očitno napako pri presoji ali, podredno, kršitev splošnih načel legitimnih pričakovanj, sorazmernosti in enakega obravnavanja pri določitvi odstotka zmanjšanja globe na podlagi obvestila o prizanesljivosti".

10 — Sklep Otis Luxembourg in drugi/Komisija (C-494/11 P, EU:C:2012:356, točka 88).

B – *Dopustnost drugega pritožbenega razloga*

15. Glede na trditve Komisije, da drugi pritožbeni razlog pomeni nov razlog, se je treba najprej izreči o dopustnosti tega pritožbenega razloga.

16. V zvezi s tem je treba opozoriti, da iz člena 58 Statuta Sodišča izhaja, da morajo pritožbeni razlogi temeljiti na trditvah, ki se nanašajo na postopek pred Splošnim sodiščem. Poleg tega v skladu s členom 170(1) Poslovnika Sodišča stranka ne more spremeniti predmeta spora s tem, da pred Sodiščem prvič navede razlog, ki bi ga lahko navedla že pred Splošnim sodiščem, pa tega ni storila, saj bi ji to omogočalo, da Sodišču predloži spor, katerega predmet je širši od tistega, o katerem je odločalo Splošno sodišče. Tak pritožbeni razlog je torej v fazi pritožbe treba šteti za nedopusten.[11]

17. Kar zadeva tožbo na prvi stopnji, je treba navesti, da je bil naslov oddelka 3.3.1 „očitna napaka pri presoji odstotka zmanjšanja na podlagi sodelovanja s Komisijo v okviru obvestila o prizanesljivosti“. Iz točke 147 tožbe, ki je v navedenem oddelku, izhaja, da so družba Repsol in drugi ob navedbi, da so bili drugo podjetje, ki je vložilo prošnjo za prizanesljivost, da bi doseglo zmanjšanje globe, jasno merili na točko 23 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, ko so Komisiji očitali, da ni upoštevala dodane vrednosti predloženih informacij in datuma vložitve prošnje za prizanesljivost.

18. Poleg tega iz točk od 150 do 157 tožbe izhaja, da je bila ta problematika predmet vsebinske razprave na prvi stopnji, čeprav naj ne bi bila obravnavana pod oznako tako imenovanega „kognitivnega“ merila. Tako je bila zlasti v točki 156 tožbe na prvi stopnji sporna odločba jasno grajana zato, ker ni bila uporabljena točka 23 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002. Poleg tega so družba Repsol in drugi v točki 157 navedene tožbe trdili, da so predložili informacije, ki naj bi omogočale razlago dokumentov, na katere se sklicuje Komisija, in seznanitev z dejstvi, nastalimi v obdobju od leta 1998 do leta 2002.

19. Kar zadeva izpodbijano sodbo, je Splošno sodišče v točkah od 339 do 349 izpodbijane sodbe odločilo o sporni zavrnitvi Komisije, da za družbo Repsol in druge uporabi točko 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 z obrazložitvijo, kot je navedena v točki 592 obrazložitve sporne odločbe, da je Komisija, še preden je 31. marca 2004 prejela izjavo družbe Repsol, priloženo njeni prošnji na podlagi navedenega obvestila iz leta 2002, že imela upoštevne informacije, vsebovane v dokumentih iz zadevnega obdobja, ki jih je zbrala med preiskavami 1. in 2. oktobra 2002. Zlasti iz točke 343 izpodbijane sodbe izhaja, da „tožeče stranke torej napačno trdijo, da je družba Repsol tista, ki je v svoji prošnji na podlagi obvestila iz leta 2002, predložila informacije, na podlagi katerih je lahko Komisija izvedela, da se je omejevalni sporazum nadaljeval od leta 1998 do leta 2002“.

20. Glede na vse navedene ugotovitve menim, da je ta pritožbeni razlog dopusten.

C – *Merila, na podlagi katerih Komisija uporabi točko 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002*

1. Splošne opombe o točki 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002

21. Družba Repsol in drugi z drugim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očitajo, da je napačno uporabilo pravo pri razlagi obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

11 — Sodba Elf Aquitaine/Komisija (C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 35).

22. Naj na kratko opozorim, da je cilj programov prizanesljivosti doseči prijavo kršitve samih storilcev, da bi se ta hitro in popolnoma končala. To hitro in zanesljivo odkritje ustreza splošnemu interesu trgov in varstvu posameznih interesov žrtev kartelov. [12]

23. V ta namen in zaradi preglednosti je Komisija sprejela smernice, v katerih navaja, na kakšni podlagi bo upoštevala različne okoliščine kršitve in posledice, ki jih te lahko imajo za znesek globe. Gre torej za pravilo ravnanja, ki kaže na prakso, ki ji je treba slediti in od katere upravni organ v konkretnem primeru ne more odstopiti, ne da bi navedel razloge, ki so v skladu z načelom enakega obravnavanja. [13]

24. Kar zadeva obvestilo o prizanesljivosti iz leta 2002, je Splošno sodišče razsodilo, da je logika tega obvestila spodbuditi podjetja, ki sodelujejo v nezakonitih omejevalnih sporazumih, da bi sodelovala s Komisijo v boju proti kartelom. S tega vidika je namen točke 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 nagraditi podjetje, tudi če to ni bilo prvo podjetje, ki je zaprosilo za imuniteto v zvezi z zadevnim omejevalnim sporazumom, če se dokazi, ki jih zagotovi podjetje, nanašajo na dejstva, ki Komisiji omogočijo, da spremeni svojo trenutno presojo teže ali trajanja omejevalnega sporazuma. [14]

25. Glede na tako navedene značilnosti obvestil in ker postopek prizanesljivosti pomeni izjemo glede na določbe prava Unije, ki prepovedujejo protikonkurenčne omejevalne sporazume, je treba na podlagi načela pravne varnosti sprejeti ozko razlago določb obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002.

2. Pojem „dejstva, za katera Komisija prej ni vedela“

26. Naj opozorim, da se točka 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 nanaša na dokaze v zvezi z „dejst[vi], za katera Komisija prej ni vedela“. Razprava, ki jo sproža ta zadeva, kaže, da lahko besedilo navedene točke vodi do različnih razlag.

27. Na podlagi dobesedne razlage naj bi šlo za neobstoj *seznanjenosti* Komisije z upoštevnimi dejstvi, za kar se zdi, da izhaja tudi iz drugih jezikovnih različic. [15]

28. Pri drugi razlagi, h kateri se nagibam, je v navedenem izrazu mogoče videti objektivno merilo, ki se uporablja za *sporočitev* ali *prenos* dokazov Komisiji, kar torej omogoča razlikovanje dokazov, ki se nanašajo na nova dejstva, v primerjavi z dokazi, ki jih Komisija že ima. [16] Menim, da je ta druga razlaga bolj v skladu s prvima dvema odstavkoma točke 23 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, ki se nanašata na posest dokazov kot merilo, ki opredeljuje dodano vrednost, ne da bi bila omenjena seznanjenost Komisije.

29. V skladu s sodno prakso iz besedila točke 23 obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 izhaja, da morata biti za delno imuniteto, določeno s to točko, izpolnjena dva pogoja, in sicer, *prvič*, da je zadevno podjetje prvo, ki je predložilo dokaze o dejstvih, za katera Komisija prej ni vedela, in *drugič*, da ta dejstva zaradi svojega neposrednega vpliva na presojo teže ali trajanja domnevnega omejevalnega sporazuma Komisiji omogočajo nove ugotovitve v zvezi s kršitvijo. Natančneje, Sodišče je poudarilo, da je izraz „dejstva, za katera Komisija […] ni vedela“, ki je povezan s prvim od teh pogojev, nedvoumen in

12 — Chaput, Y., „Philosophie des programmes de clémence et de transaction“, v Clémence et transaction en matière de concurrence – Prispevki s kolokvija z dne 19. januarja 2005, str. 5, na voljo na spletni strani CREDA (www.creda.ccip.fr).

13 — Sodbi Archer Daniels Midland in Archer Daniels Midland Ingredients/Komisija (C-397/03 P, EU:C:2006:328, točka 91) in Chalkor/Komisija (C-386/10 P, EU:C:2011:815, točki 59 in 60).

14 — Sodba Transcatab/Komisija (T-39/06, EU:T:2011:562, točke od 378 do 382).

15 — Angleška različica: „In addition, if an undertaking provides evidence relating to facts previously unknown to the Commission […]“; nemška različica: „Falls ein Unternehmen Beweismittel für einen Sachverhalt vorlegt, von denen die Kommission zuvor keine Kenntnis hatte […]“.

16 — Moja razlaga točke 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 temelji na splošno sprejetem razlikovanju med pravnim dejstvom, ki ga je treba dokazati („Beweistatsache“), in uporabljenim dokaznim sredstvom („Beweismittel“).

omogoča ozko razlago točke 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, tako da se omeji na primere, v katerih družba, ki je udeležena v omejevalnem sporazumu, Komisiji zagotovi nove informacije v zvezi s težo ali trajanjem kršitve, in izključi primere, v katerih je družba zgolj predložila informacije, ki omogočajo potrditev dokazov o obstoju kršitve.[17]

30. Ta razlaga ima svojo podlago v dejstvu, da bi bila učinkovitost programov prizanesljivosti zmanjšana, če podjetja ne bi bila več spodbujena k temu, da prva predložijo Komisiji informacije, s katerimi razkrivajo omejevalni sporazum.[18]

31. Na splošno ta zadeva vodi do razmisleka o obsegu zgoraj navedene sodne prakse. Po mojem mnenju je namreč predpostavka, ki lahko sproži uporabo točke 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 in ki v sodni praksi še ni bila določena, ta, da drugi prijavitelj predloži dokaz, ki Komisiji omogoči „dekodiranje“ dokazov, ki jih že ima, vendar jih ni uporabila zaradi neobstoja „ključnih“ informacij, ki so predložene pozneje. Taka možnost ne spada pod „podkrepitev“, ampak pod „predložitev“ novega dokaza.

32. V obravnavani zadevi moram ugotoviti, da je tako imenovano „kognitivno“ merilo, kot ga zagovarjajo družba Repsol in drugi, brezpredmetno, ker ne vzdrži analize, ki temelji na „običajni pravni logiki“,[19] ki se uporablja za mehanizem prizanesljivosti, kot izhaja iz obvestila Komisije.

33. Glede na običajno pravno logiko namreč ni sporno, da Komisija kot institucija oziroma drugače povedano kot kolektivni uslužbenec nima kognitivne sposobnosti, enakovredne sposobnosti posameznika, ampak jo ima lahko samo metaforično.[20]

34. Poleg tega klasična pravila, ki se nanašajo na pravne posledice, povezane s sporočanjem dejstev ali informacij, temeljijo na domnevi, da posest dokumenta, ki je bil poslan, pomeni tudi seznanjenost z njegovo vsebino.[21] Če ne bi bilo tako, bi bila številnim določbam civilnega, upravnega ali procesnega prava odvzeta učinkovitost.

35. Menim, da se taka logika smiselno uporablja tudi za točko 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002. Komisija je torej seznanjena z dejstvi, v zvezi s katerimi ima dokaze, neodvisno od vprašanja, ali so njeni uslužbenci, uradniki ali službe preučili in analizirali navedene dokaze ali ne. V zvezi s tem navajam, da bo v skladu s točko 23, drugi odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002, „Komisija […] upoštevala čas, *ob katerem* so bili predloženi *dokazi*“.[22]

36. Drugačen pristop ne bi povzročil samo nepremagljivih težav z dokazovanjem, ampak tudi nesprejemljivo pravno negotovost za podjetja, ki so predložila prošnje za uporabo prizanesljivosti.

37. Predstavljajmo si, da dve podjetji, A in B, Komisiji pošljeta dokumente enake vrednosti v presledku enega meseca. Za preučitev prošenj sta odgovorna dva uradnika v pristojni službi Komisije. Uradnik AA, odgovoren za preučitev prošnje, ki jo je vložilo podjetje A in je prispela prva, je znan po svoji temeljitosti in počasnosti. Na koncu je torej uradnik BB, ki je odgovoren za preučitev prošnje podjetja B, tisti, ki prvi pride do ugotovitve, da ta druga prošnja vsebuje dokaze, ki upravičujejo

17 — Sodba LG Display in LG Display Taiwan/Komisija (C-227/14 P, EU:C:2015:258, točka 79) ter v tem smislu tudi sklep Kuwait Petroleum in drugi/Komisija (C-581/12 P, EU:C:2013:772, točka 19).

18 — V tem smislu sodba LG Display in LG Display Taiwan/Komisija (EU:C:2015:258, točka 84) ter sklep Kuwait Petroleum in drugi/Komisija (C-581/12 P, EU:C:2013:772, točka 20).

19 — Tu se sklicujem na različne nekonceptualizirane hipoteze zaradi njihove očitnosti, ki so podlaga za pojmovanje naše pravne kulture.

20 — Tako se seznanjenost ali neseznanjenost Komisije z dokazom lahko določi le na podlagi seznanjenosti, ki jo je pridobil eden od njenih uslužbencev ali uradnikov. Tako imenovano „kognitivno“ merilo, kot ga predlagajo družba Repsol in drugi, bi zahtevalo določitev posameznikov, katerih seznanjenost zadostuje za ugotovitev seznanjenosti institucije.

21 — Običajno osebna in zanesljiva dostava, kot je dostava s priporočeno pošiljko s povratnico, velja za veljavno obvestilo. Naslovnik ne more trditi, da je pošiljko sicer prejel, vendar da ni vedel za njeno vsebino, ker je ni odprl.

22 — Moj poudarek.

imuniteto.[23] En teden pozneje uradnik AA predstavi enako ugotovitev v zvezi s podjetjem A. V takem primeru bi bila posledica uporabe tako imenovanega „kognitivnega“ merila ta, da bi podjetje A izgubilo možnost za imuniteto. To pa po mojem mnenju dokazuje, da tako merilo ni združljivo s cilji obvestila o prizanesljivosti in načelom pravne varnosti.

38. Glede na vse zgornje preudarke je treba seznanjenost določiti glede na dokaze, ki jih je Komisija že imela ob prejetju druge prošnje za prizanesljivost. Glavna funkcija točke 23, zadnji odstavek, obvestila o prizanesljivosti iz leta 2002 je torej ugotoviti zaporedje in indeksacijo informacij ali dokazov, predloženih Komisiji.[24]

3. Razlogovanje Splošnega sodišča v izpodbijani sodbi

39. Splošno sodišče se je v točkah od 339 do 349 izpodbijane sodbe oprlo na dva glavna elementa. Prvič, sklicevalo se je na točko 592 sporne odločbe, katere vsebina ni bila izpodbijana in iz katere izhaja, da je Komisija dejansko imela dokumente, ki so dokazovali trajanje kartela med letoma 1998 in 2002. Splošno sodišče je torej kot nesporno štelo, da točka 592 obrazložitve sporne odločbe, ki se je sklicevala na 38 drugih točk obrazložitve, zadostuje za zavrnitev očitkov družbe Repsol in drugih. Drugič, ker je bilo to dejstvo po mnenju Splošnega sodišča ugotovljeno, je presodilo dodano vrednost dejstev, ki jih je navedla družba Repsol in so se nanašala na zadevno obdobje, ter ugotovilo, da ni mogoče šteti, da njihovemu sodelovanju zagotavljajo izjemno dodano vrednost.

40. V zvezi s tem opozarjam, da je Sodišče v zadevi LG Display in LG Display Taiwan/Komisija ugotovilo, da „je iz […] izpodbijane sodbe razvidno, da je Splošno sodišče v okviru neodvisne presoje dejstev ugotovilo, pri čemer se v zvezi s to ugotovitvijo ni zatrjevalo nikakršnega izkrivljanja, da ‚je *Komisija* v času izjave tožečih strank 20. julija 2006 *zaradi dokazov* […] *vedela*, da so se dvostranski stiki med nekaterimi udeleženci kartela nadaljevali leta 2005‘“. Na podlagi te ugotovitve je Sodišče potrdilo sodbo Splošnega sodišča.[25]

41. Res je, da je Splošno sodišče v točki 341 izpodbijane sodbe odločilo, da *„je Komisija*, kot navaja v točki 592 obrazložitve izpodbijane odločbe, še preden je 31. marca 2004 prejela izjavo družbe Repsol […], *že imela* upoštevne informacije […]“. Preučitev Splošnega sodišča je torej lahko dejansko videti lakonična in mogoče bi bilo celo trditi, da Splošno sodišče v obravnavani zadevi ni preverilo, ali posest dokazov pomeni tudi seznanjenost z njihovo vsebino.

42. Vendar glede na neupoštevnost tako imenovanega „kognitivnega“ merila menim, da posest dokazov v teh okoliščinah pomeni tudi seznanjenost z njihovo vsebino. Ne glede na to, ali je treba to sklepanje Splošnega sodišča šteti za ugotovitev dejanskega stanja ali pravno opredelitev dejanskega stanja, moram zaradi neupoštevnosti „kognitivnega“ merila zavrniti očitke družbe Repsol in drugih.

43. V teh okoliščinah v točkah izpodbijane sodbe, na katere se nanaša drugi pritožbeni razlog, pravo ni napačno uporabljeno, tako da je treba navedeni pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

23 — Naj pojasnim, da so v obvestilu o prizanesljivosti iz leta 2002 opredeljeni pogoji, pod katerimi bodo lahko podjetja, ki med preiskavo omejevalnega sporazuma, ki jo uvede Komisija, sodelujejo z njo, oproščena glob ali upravičena do znižanja zneska globe, ki bi ga sicer morala plačati. V primeru več prošenj za prizanesljivost, prejetih za isto kršitev, se prva prošnja šteje za prošnjo za imuniteto, naslednje pa za prošnje za zmanjšanje globe, razen če prva ni zavrnjena. V obravnavanem primeru se je za družbo Repsol in druge štelo, da so zaprosili za zmanjšanje globe.

24 — Kot je razvidno iz sodbe Solvay/Komisija (C-110/10 P, EU:C:2011:687), obstajajo tudi primeri, v katerih Komisija izgubi del dokazov, kar pa se v obravnavanem primeru ni zgodilo.

25 — EU:C:2015:258, točka 80.

VI – **Predlog**

44. Iz teh razlogov in brez vpliva na preučitev drugih pritožbenih razlogov Sodišču predlagam, naj drugi pritožbeni razlog zavrne. Odločitev o stroških se pridrži.